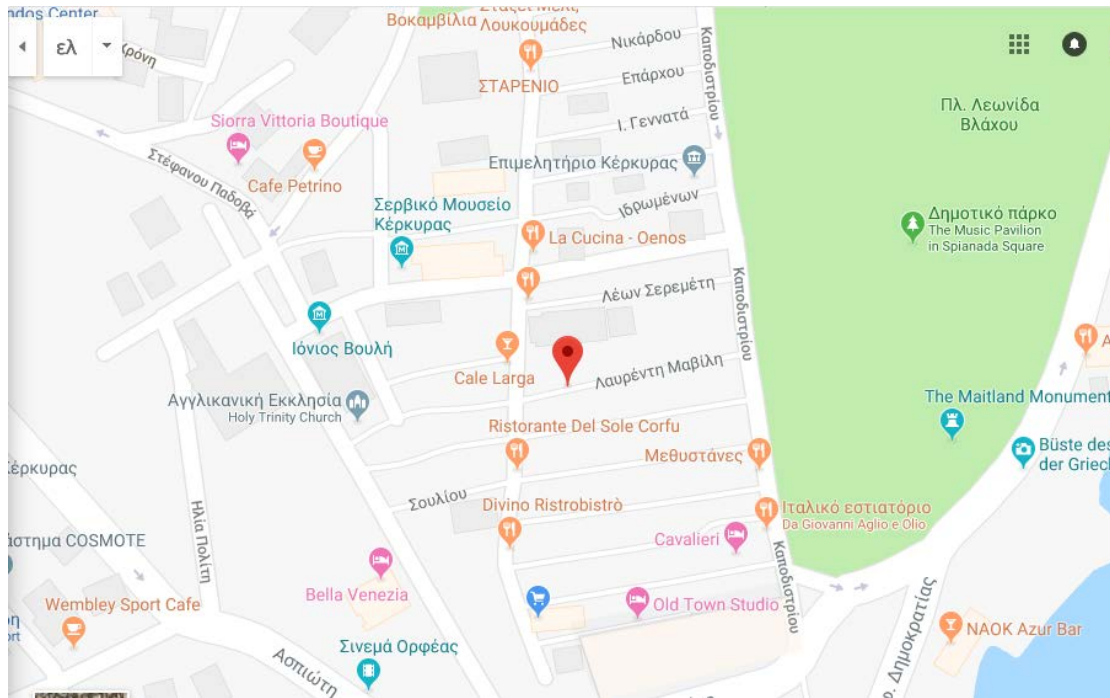

Οδός Λαυρεντίου (Λορέντζου) Μαβίλη

- Πολύ παλιά ονομασία: Calle Santa Veneranda
- Επόμενη ονομασία: Συβότων, εις ανάμνησιν αρχαίας Κερκυραϊκής νίκης

Γεννήθηκε στην Ιθάκη το 1860, όπου ο ισπανικής καταγωγής πατέρας του Παύλος Μαβίλης, υπηρετούσε ως δικαστικός. Η μητέρα του, Ιωάννα Σούφη, ήταν ανιψιά του κυβερνήτη Ιωάννη Καποδίστρια. Στην πνευματική του διαμόρφωση, συνετέλεσε πολύ ο Ιωάννης Ρωμανός, ο οποίος τον σύστησε στην Αναγνωστική Εταιρία Κέρκυρας, όπου γνωρίστηκε με πνευματικούς ανθρώπους και ιδιαίτερα με τον Ιάκωβο Πολυλά και τον Γεράσιμο Μαρκορά.

Ο Μαβίλης τελείωσε τις γυμνασιακές του σπουδές στην Κέρκυρα και φοίτησε για ένα χρόνο (1877-1878) στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών. Συνέχισε τις σπουδές του στα πανεπιστήμια Μονάχου και Φράιμπουργκ (1878-1890), όπου παρακολούθησε μαθήματα κλασικής φιλολογίας, αρχαιολογίας και σανσκριτικών,

ενώ μελέτησε τα φιλοσοφικά συστήματα των μεγάλων Γερμανών φιλοσόφων Καντ, Φίχτε και Σοπενχάουερ. Το 1890 ανακηρύχθηκε διδάκτωρ φιλοσοφίας από το Πανεπιστήμιο του Ερλάνγκεν με τη διατριβή «*Δύο βιεννέζικα χειρόγραφα του Ιωάννη Σκυλίτση*».

Το **1910** εκλέχθηκε βουλευτής Κέρκυρας με το κόμμα των

Φιλελευθέρων του Ελευθερίου Βενιζέλου και συμμετείχε στη Β' Αναθεωρητική Βουλή από 23 Νοεμβρίου **1910** μέχρι 11 Μαρτίου **1912**. Το 1911 καταψήφισε το άρθρο του συντάγματος που αναγνώριζε την καθαρεύουσα ως επίσημη γλώσσα του κράτους. Ήταν λογοτέχνης, μαχόμενος υπέρμαχος της δημοτικής γλώσσας, Μιλώντας στη συνεδρίαση της 16ης Φεβρουαρίου **1911**, για την υπεράσπιση της δημοτικής γλώσσας όταν συζητιόταν το άρθρο 107 του Συντάγματος, όπως δημοσιεύεται στα «Άπαντά» του, κατέληξε λέγοντας «..Χυδαία γλώσσα δεν υπάρχει. Υπάρχουν χυδαίοι άνθρωποι, και υπάρχουν πολλοί χυδαίοι άνθρωποι ομιλούντες την καθαρεύουσαν». Η ομιλία του κατέληγε, «Αφέτε, κύριοι, ελευθερίαν, μόνον ελευθερίαν ζητούμεν, εις τα διάφορα ρεύματα ιδεών. Εκ της συγκρούσεως αυτών θέλει γεννηθεί ο σπινθήρ, ο οποίος βαθμηδόν μεγενθυνόμενος θα είναι ο ποιητής της φυλής, ο συναινών εν εαυτώ πάσαν την θερμότητα και όλον το φως του παρελθόντος της φυλής. Και δι' αυτής της θερμότητος και δι' αυτού του φωτός θα καταυγάσει και θα θερμάνη την φυλής εις τον δρόμον της προς τον πανύψιστον προορισμόν της». Στις επόμενες εκλογές δεν επανεξελέγη, καθώς έμεινε συνεπής στις ηθικές του αρχές, όπως τις είχε περιγράψει σε επιστολή που έστειλε προς τον Ανδρέα Κεφαλληνό, «..Ό,τι κατορθώσω εις την ζωή μου, θα το κατορθώσω μένοντας συνεπής, χωρίς ν' απαρνηθώ ούτε μια μόνο πράξη, ούτε μια μόνο στιγμή της περασμένης μου ζωής, ή αλλιώς δεν θα κατορθώσω τίποτε». Ήδη από το 1911 σε επιστολή του στο Σπύρο Θεοτόκη έγραφε, «..Έχεις δίκιο εις όσα γράφεις, μα η πολιτική του Βενιζέλου είναι εθνική, για τούτο πρέπει να παραβλέψουμε τις αδυναμίες ή τις ασυνέπειες που παρουσιάζει. Όσο για με, αποφάσισα να μην πολιτευθώ άλλο. Θα αποτραβηχθώ απ' την πολιτική και θα περιμένω. Όταν σημάνει η σάλπιγγα θα πάω και εγώ να αφήσω τα ελεεινά μου κότζια σε μια ρεματιά της ονειρεμένης μας Ηπείρου». Η επιμονή του Σωτηριάδη να τον διορίσει Γυμνασιάρχη στη Θεσσαλονίκη, μετά την απελευθέρωση της τον Οκτώβριο του 1912, και όχι δημοδιδάσκαλο σε χωριό της Μακεδονίας, όπως ζητούσε ο Μαβίλης, στάθηκε αιτία να διακόψουν τις φιλικές τους σχέσεις. Η υπέρτατη θυσία του προς την πατρίδα, έγινε στις 23 Νοεμβρίου του **1912** (παλαιό ημερολόγιο), κατά τη διάρκεια των Βαλκανικών Πολέμων. Ο Λορέντζος Μαβίλης, συμμετέχοντας ως εθελοντής στο σώμα των Γαριβαλδινών, έπεσε ηρωικά μαχόμενος κατά των Τούρκων στο βουνό Δρίσκο της Ηπείρου. Ήταν μόλις 52 ετών, πάνω στην κορύφωση της πνευματικής του δημιουργίας.

Έγραψε 51 σονέτα, μερικά από τα οποία (“Λήθη”, “Ελιά”, “Καρδάκι” κ.ά.) είναι από τα αρτιότερα λυρικά ποιήματα και ως μορφή, άψογα. Ως προς την τεχνοτροπία του, επηρεάστηκε από του Γάλλους παρνασσικούς, που στην εποχή της νεότητάς του, είχαν καλλιεργήσει το σονέτο. Τα σονέτα του, αρκετά από τα οποία δημοσιεύθηκαν και στην Κερκυραϊκή Ανθολογία, τον κατατάσσουν στην κορυφή των ποιητών του είδους. Υπήρξε μέλος της “Συντροφιάς των Εννιά”. Η πλατεία Μαβίλη στην Αθήνα, στην οποία έχει τοποθετηθεί η προτομή του, είναι ένα μικρό δείγμα αναγνώρισης του έργου και της θυσίας του.

Πηγή: www.vouleftes-kerkyras.com

Πηγή: Αναγνωστική Εταιρεία Κέρκυρας

